

Carmien Michels

MIDDENRIF

Ik zag een tank varen over een zee van mensenruggen
verhalen van huid
zwarte haren vermalen tot schaduw

Een aangespoeld kind in garnaalpose
de golf zo woest dat hij mijn ogen brak
ik keek weg tot alles was opgeruimd
en ingebeeld

Als je de wereld tot droom verbouwt
heb je 's nachts geen last van nachtmerries
motief voor de muur

Op het beton botsen oude stemmen
we ontwijken de echo en toch
slaat de angst met ankerkracht in ons aangezicht
de wereld sust met prikkeldraad

Vergeet het indutten
een geeuw en de gevierendeelde stad gaat op in as
we moeten deze koers varen met onze hand op de borst
yolo in het harnas

We leven geen kladversies
recht door zee willen we allemaal het paradijs
die tuin waarin we elkaar naakt kunnen vertrouwen
appelbomen bemesten met misverstanden en verbranden
en de mist, de mist die iedereen tot keizer kroont
we reiken de vijand de hand want daar bestaat hij niet

Zolang kunnen we niet samen baden in dode zee
te veel landen lozen hier hun zout
niets lost op niets zinkt hier in vergetelheid

We bouwen muren bij en leren prevelen
van de oude vrouw die briefjes uit gleuven steelt
vrede smeekt en geruchten doodslaat
vliegen die de krantenkoppen niet halen

ERFENIS

Ik stam uit wortels van het eerste uur
voorouders onderhouden het bos dat ik ben
waar achterdocht wekert ontsteken ze vuur

Ik erfde maretakken vol kennis
oeroud en onbruikbaar op deze plek
waar zwaluwen komen om te sterven
geliefden beten bekjes uit hun staarten
tot ze te gespleten waren om te beminnen
ik bedek ze met alle twijgen die ik kan missen

Loop niet te hard over het bladerdek
grafkisten ontwaken in mijn takken
brandhout dat oplaait als je vingers door mijn bladeren vlecht
blind tastend naar een ingang zoekt

In mijn stam de ringen van mijn grootmoeders
rijp voor je aanzoek dat ik nooit zal aanvaarden
onder mijn schors bewaar ik de as
van de oorlogen die ze overleefden
het kraambed en het koloniale verleden
als je me kust proef je waaraan je ontsnapt

Betreed mijn mos en trek je zorgeloos in me terug
pas dan zullen de oude zielen tevreden sigaren roken
ik kan enkel kuchend tot je spreken
in deze houten taal die ik zonder verslikken
uit mijn moeders vruchtwater distilleerde

Erfenis kwam tot stand in het kader van Citybooks Münster, een project van het Vlaams-Nederlands Huis deBuren.

KLIF

Ween niet eet
verstik de misverstanden met dons
maak van elk gesprek een bed
leer fluiten tot je de stem hoort
van de eerste vrouw

De planten weten niet dat je bestaat
voor je watertandend tegen ze praat
hoe te dansen met elkaar zonder herinnering
aan de vaart van de meteor
die een schaduw in je ooghoek wierp

Dit is geen mensentaal
je wringt woorden uit je tong
terwijl je over het balkon de planeet benijdt
zie de lichtjes achter de ramen

Vlieg niet uit voor de storm
beklim de zon op armkracht
baken je blik af
laat geen vegen achter